

Îngăduiți-vă unii pe alții

Versete călăuzitoare: Efesenii 4.2; Romani 14; 1 Corinteni 8

Efesenii 4.2: ... umblați ... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, ...

Romani 14.1,4,10: Iar pe cel slab în credință primiți-l, însă nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice. ... Cine ești tu care judeci pe slujitorul altuia? Pentru stăpânul lui stă în picioare sau cade. ... Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau, de asemenea, tu de ce-l disprețuiești pe fratele tău?

Introducere

Există multă ruptură între creștini. Uneori această ruptură este inevitabilă, deoarece este vorba de lucruri fundamentale. Deseori însă ea este urmarea diferențelor de cunoaștere a anumitor subiecte, despre care Biblia spune că noi trebuie să ne îngăduim unii pe alții cu privire la ele. Desigur este greu să „îngăduim”, deoarece natura noastră se opune să ofere altora libertatea reală în lucrurile în care noi – oricât de sincer am gândi noi – avem convingeri biblice personale ferme.

Să mănânci carne?

Așa au fost probleme în Biserica din primul secol cu privire la consumul de carne. Toată carnea, care se vindea pe piață, provenea din animale care erau tăiate în templele idolilor; carne „normală” nu se găsea de primit. Creștinii nu erau una în privința faptului, dacă era permisă consumarea acestei cărnii.

Unii erau de părere că nu era permis: carnea era în fond închinată idolilor. Cu toate că în Vechiul Testament problema nu este explicit tratată, și nici Domnul Isus nu a vorbit clar despre aceasta, acești credincioși puteau găsi argumente destule în Vechiul Testament. Ei se puteau referi la poruncile referitoare la curăție, la pericolul infectării prin necurăție, etc. Ei erau convinși pentru ei înșiși, că susțin un punct de vedere biblic: consumarea acestei cărnii era păcătuire.

Alți creștini argumentau altfel: idolii nu sunt nimic, și dacă se consumă carnea animalelor, care nu a fost jertfită „nimănu”, cu această carne nu este nimic deosebit. Deci, spuneau acești creștini, nu este nici un motiv să nu se consume această carne. Drept urmare și ei aveau argumentele lor: neputința idolilor și biruința Domnului Isus asupra lui satan. Pentru ei înșiși aceasta era de ajuns ca să poată consuma carnea așa cum se cuvine.

Pavel tratează această problemă foarte importantă pentru creștinii din timpul acela în epistola către Romani 14 și 1 Corinteni 8. Pentru aceasta pune în discuție două principii.

Conștiința proprie

Primul principiu este: „Fiecare să fie deplin convins în mintea lui.” Cu alte cuvinte: tu nu ești legat de ceea ce alții gândesc, ci de ceea ce tu însuși gândești că trebuie să faci în ascultare de Dumnezeu (compară cu 1 Corinteni 4.3; 2 Corinteni 10.5,6). Desigur premisa pentru aceasta este, că Cuvântul lui Dumnezeu dă norma (regula) pentru aceasta. Este însă evident posibil, ca credincioșii care iau în serios Biblia în toate privințele și cu rugăciune meditează asupra ei, să ajungă totuși în domeniile practice la concluzii diferite.

În ceea ce un creștin consideră ca fiind o îndrumare biblică clară a lui Dumnezeu, el trebuie să acționeze corespunzător acesteia. Însă el nu are voie să impună aceasta altora: cine mănâncă, mănâncă

pentru Domnul (aceasta înseamnă, înaintea feței Lui, cu o conștiință sinceră; spre onoarea Lui); cine nu mănâncă, face aceasta în același fel pentru Domnul.

Îngrădiri de bună voie

Este însă și un al doilea principiu: că eu nu trebuie neapărat să mă folosesc de libertatea mea personală. Când fratele meu mă vede că mă folosesc de libertatea mea, atunci probabil va vrea să facă la fel ca mine, însă diferența mare este atunci, că conștiința lui îl va condamna. Înaintea conștiinței lui el ar fi neascultător de Domnul său, și eu aș fi acela care l-a adus în această situație. Nu, spune Pavel, eu vreau să nu mănânc nici un fel de carne, dacă prin aceasta pot sluji fratelui meu, chiar dacă în conștiința mea am deplina libertate să mănânc.

Faptul că libertatea personală nu este folosită în această privință, desigur nu înseamnă că ea se pierde. Foarte ușor pe parcursul anilor s-ar putea ca faptul, că libertatea nu este folosită, să conducă la tradiție (sau chiar la „principiu”), că libertatea respectivă nu mai există. De aceea este bine să fim conștienți, *pentru ce* noi nu facem anumite lucruri.

Ține minte! Nu este vorba că cineva are „probleme” sau „rezerve” cu privire la ceva. În astfel de cazuri putem vorbi despre aceasta, însă în final este numai un drum: să ne permitem reciproc libertatea de conștiință. În cadrul acestor principii nou-testamentale este vorba exclusiv de situația că eu l-aș aduce pe un altul într-o comportare pe care el o consideră păcătoasă. Dacă eu cedez prea repede unuia care „are probleme cu aceasta”, atunci nu este bine. El ar putea în continuare să considere ca de la sine înțeles, că conștiința lui este piatra de încercare pentru comportarea altora. Prin faptul că se stimulează o astfel de gândire, nimănui nu i se face o lucrare de slujire. Conform cunoașterii lui el ocupă poziția unuia „tare” – dar tocmai în acest caz el trebuie să îngăduie pe cei slabi, pe frații și surorile cu o altă înțelegere.

Exemple actuale

Desigur pentru noi exemplul „a mânca carne” este simplu. Noi aproape nu ne putem imagina, ce probleme de conștiință enorme a fost aceasta pentru credincioșii din timpul acela. Prin aceasta am putea subaprecia importanța principiilor tratate. Însă aceasta va deveni altfel, dacă numim actualele exemple:

- *Trebuie* eu să țin duminica ca zi de odihnă, și ce înseamnă exact aceasta? (vezi Romani 14.5; Galateni 4.10,11) Să nu merg cu bicicleta, să nu înot, să nu cumpăr înghețată, să nu cumpăr combustibil pentru autoturism?
- *Am voie* să mă las vaccinat? Să închei o asigurare? Să am casa mea, să am televizor, pom de crăciun?
- *Este studiul biblic* o „strângere laolaltă ca Adunare (Biserică)”, la care toți credincioșii trebuie să participe? (vezi Faptele apostolilor 2.42; Evrei 10.25).
- *Are voie o femeie* să taie din părul ei? Și când „lung” este exact de „lung” (vezi 1 Corinteni 11)?
- *Cum și când* poate fi înființată o „adunare” nouă? Cât de mare trebuie/are voie să fie o adunare?
- *Este permis* să se lucreze împreună cu creștini din alte comunități de credință, de exemplu în lucrarea evanghelistică?
- *Care botez este valabil*: stropirea bebelușilor, botezul celor care cred, botezul caselor? Este permis/necesar botezul „din nou”, putem permite participarea la Masa Domnului a credincioșilor care au fost stropiți ca bebeluși?

- *Etc.*

Tocmai la astfel de aspecte iau naștere „tabere”, care își reproșează reciproc „greșeli”. Atunci nu mai putem avea nici un respect față de hotărârile pe care alții le-au luat înaintea Domnului. Nu mai oferim nici un spațiu celuilalt să acționeze conform conștiinței.

Expresiile cu care se denumesc reciproc în acest caz sunt de forma „nebiblic”, „nespiritual”, „credincioși slabi” (folosită de cele mai multe ori de credincioșii cu o conștiință ceva mai severă, pentru aceia care „își permit mai mult”) sau „legalist”, „tradiționalist”, „sectant” (folosită de cele mai multe ori de credincioșii „mai libertini”, când vorbesc despre aceia care sunt „mai puțin flexibili”).

Dovezi scripturistice

Care sunt mai concret lucrurile în care noi trebuie să ne acordăm reciproc libertatea de conștiință? Putem spune că toate, pentru care există „norme biblice”, nu pot fi lăsate pe seama libertății de conștiință. Însă desigur aceasta nu este suficient. Fiecare creștin serios încearcă să fie ascultător de Domnul în toate lucrurile, și pentru aceasta citește Biblia. Și cu toate acestea rămân diferențe în cunoaștere. Acesta este un proces foarte ușor de înțeles și deplin omenesc. Recunoaștem cel mai ușor acele lucruri biblice care sunt în concordanță cu gândurile noastre, și avem greutate în recunoașterea celorlalte lucruri. Ceea ce găsim în Biblie spre sprijinirea gândurilor noastre, devine foarte repede pentru noi „dovadă biblică”. Mult prea ușor trecem cu vederea că ceea ce noi personal considerăm dovadă biblică, nu trebuie din cauza aceasta să fie dovadă biblică. Dacă nu cunoaștem delimitarea noastră omenească proprie, supraevaluăm părerea noastră cu privire la ceea ce spune Biblia.

Se aude uneori: „Este clar, că nu era păcat să mănânci carne. De aceea principiul libertății de conștiință trebuie aplicat numai la acele lucruri care în sine sunt permise din punct de vedere biblic.” Aceasta nu ține seama de ceea ce este vorba de fapt: pentru mulți credincioși din Roma și din Corint era vorba de lucruri care (conform cunoașterii lor) erau „absolut nebiblice”. Cu toate acestea Pavel le-a interzis să impună aceste cunoașteri fraților și surorilor lor. Ca să formulăm exagerat: ei trebuiau să permită fraților și surorilor lor să facă lucruri pe care ei înșiși le considerau „nebiblice”!

Tocmai creștinii care au primit multă înțelegere în Scriptură trebuie să fie foarte atenți cu privire la pericolul de a impune altora cunoștințele lor, fie prin aceea că ei le prezintă ca fiind „singura cale biblică”, sau prin aceea că ei îngrădesc libertatea celorlalți, prin aceea să se referă la propria conștiință, care are probleme cu unele lucruri.

Nu judecați

Prima consecință din cele spuse mai înainte este, că noi trebuie să recunoaștem că cei credincioși împreună cu noi au nu numai libertatea de a gândi altfel decât noi, ci și să acționeze în concordanță cu aceste gânduri.

Dar ce trebuie să fac, când văd pe credinciosul ca mine făcând lucruri care conform cunoașterii mele din Scriptură nu sunt în ordine? Dacă sunt suficient de importante, ar trebui să vorbesc cu el despre ele. Dacă se constată (cum cu regret se poate întâmpla), că credinciosul respectiv nu acționează în părtășie cu Domnul, eu îi pot sluji prin restabilirea relației între viața practică și ascultarea față de Domnul Isus. Dar dacă totuși se constată că fratele meu s-a gândit serios, că a cercetat Biblia, că are libertatea deplină și conform conștiinței lui acționează în ascultare față de Domnul, atunci chestiunea este cu totul altfel. Dacă nu este vorba de evidentă învățătură rătăcită sau de păcate, care se pot dovedi, atunci este o chestiune de conștiință. În acest caz conștiința mea nu este etalonul pentru comportarea celorlalți.

Urmarea acestui fapt este desigur, că eu nu am voie să spun, că fratele meu sau sora mea păcătuiește. La fel este de la sine înțeles, că în astfel de lucruri niciodată nu poate fi vorba de disciplinare din partea Bisericii sau de întreruperea părtășiei.

Lucruri comune

Toate acestea sunt relativ simple, când este vorba de lucruri personale. Mult mai complicat este când cunoștințele referitoare la punctele de vedere ale părtășiei și la felul de a proceda sunt foarte diferite. Atunci a devenit cu adevărat o chestiune în care un credincios poate arăta smerenia lui și disponerea de a se jertfi: eu pot accepta smerit că în această privință am evident cunoștințe insuficiente. Pot atunci să las hotărârea pe seama celor care au o capacitate de judecare mai bună și să mă alătur rezultatului, chiar dacă acesta contrazice conștiința mea personală.

Eu nu sunt constrâns să-mi adaptez cunoașterea mea. Pentru mine este un exercițiu spiritual, că alți frați fideli Bibliei judecă altfel decât mine. Însă la fel de puțin eu nu trebuie să blochez cu conștiința mea personală pe ceilalți, în ceea ce vor să facă conform conștiinței lor în ascultare de Domnul. Și nu vrea fiecare creștin să facă o astfel de slujbă pentru frații și surorile lui?

Să remarcăm în treacăt, că aici nu există nici un „principiu al reciprocității”. Nu este așa, că eu am „dreptul” ca fratele meu să gândească și să acționeze așa. Probabil el ar trebui să se adapteze la mine, sau probabil nu; în orice caz eu trebuie să fiu smerit față de el.

Una în Domnul

Așa de mulți frați și așa de multe surori și totuși așa de diferiți. Îngăduiți-vă unii pe alții, când unul are să se plângă de celălalt; dacă unul nu poate urma pe celălalt în cunoașterea lui; dacă unul amenință să condamne pe celălalt în gândurile lui, deoarece nu are părerea lui.

Desigur, ceilalți trebuie să asculte de Domnul. Însă eu sunt răspunzător, ca eu să fiu ascultător în primul rând. Și probabil intoleranța noastră reciprocă se datorează foarte mult faptului că prea puțin suntem conștienți, că este o poruncă pentru noi: să ne îngăduim unii pe alții. Să facem aceasta. Este o chestiune de ascultare.

Preluat din *Bode van het heil in Christus*,
Anul 136 (1993) 12, pag. 261–263; Anul 137 (1994) 1, pag. 16–18
<http://www.schneid9.de/glaube.html>